



## ЗМІСТ

Не в гуморі . . . . .	11
День навпаки . . . . .	25
Експеримент із Джесікою . . . . .	45
Спагеті-егі . . . . .	61
Дивно, дивніше, найдивніше . . . . .	82
Ману-ману . . . . .	92
Свербіж поганого настрою . . . . .	108
Кислятина . . . . .	126
Морська іриска . . . . .	141
Фіолетовий поїздач людей . . . . .	147
Ненаступлена Джуді . . . . .	173

## Не в гуморі

Вона, Джуді Муді, була не в гуморі. Ба більше, вона була в кислому гуморі. Гуморі злого обличчя. А все через шкільні фотографії, які їм віддали того дня.

Якби Стінк зайшов до її кімнати, то попросив би подивитися на шкільне фото. А якби він попросив подивитися на фото, то побачив би, що Джуді була у футболці «Я ДІВЧА, ПОСЛУХАЙ, ЯК ГАРЧУ». (Тій самій, яку вона вдягнула сьогодні.) А якби він побачив її на фото в гарчальній

футболці, то побачив би також, що вона скидається на снігову людину. З гніздом на голові, яке затуляє й обличчя, і очі.

Мама з татом будуть в шоці.

— Хотілося б хоч раз отримати гарне шкільне фото нашої дівчинки, — сказав тато сьогодні вранці.

— Може, цього року пощастить, — висловила надію мама.

Але третій клас не відрізнявся від інших.

Джуді розклала на підлозі свої шкільні фотографії. Вона була схожою на:

Клоуна  
(перший клас)



Одноокого  
пірата  
(другий клас)



Хлопчика  
(перший клас)



Снігову  
людину  
(третій клас)



Якби ж тільки мама з татом цього року забули про шкільні фотографії. Сумнівно. Може, Джуді могла б сказати, що їх з'їв собака? Шкода, що у Муді немає собаки. Лише кішка Миша. Вона могла б сказати, що якийсь фотопоганець стер їх із головного шкільного комп'ютера. Та наряд чи спрацює.

Наче цього всього було мало, Рокі хапнув у класі її фотографію і не віддавав. А потім передав Френкові, через що Джуді верескнула й підстрибнула зі стільця замість того, щоб розв'язувати приклади. А тоді пан Тодд вимовив слово на «А».

Антарктида.

Остання парта в кінці класу, куди Джуді має піти, щоб охолонути. Утретє за день! Ніколи — за всю історію Джуді —

вона не була тричі поспіль в Антарктиді.

Від самої лиш згадки про це у животі з'явився клубок нудоти розміром із пампушок.

Ось чому вона, Джуді Муді, не була в доброму гуморі. Але в гуморі плести на пальцях, не думати про шкільні фотографії, бути на самоті. Щоб не чіплялися маленькі смердючі братики й не докучали, як набридливі комарі. Бззз! Стінк завжди дзижчав їй у вухо.

Найулюбленіше місце Джуді, щоб побути наодинці, — вмотитися з Мишею на горішньому поверсі свого двоповерхового ліжка, але Стінк точно знайшов би її там.

Тож Джуді заповзла у свій улюблений сховок номер два — зверху на купу

в'єтнамок і гори брудного одягу у глибині комірчини. І закинула шматочок Стінкової метрової жуйки собі до рота.

— Мишо, не дивися на мене так. Про що Стінк не знає, йому не зашкодить.

Джуді витягла моток сіро-коричневих ниток і зробила петлю навколо великого пальця. Миша зачіпала лапою сплетений на пальцях ланцюжок.

Над. Під. Над. Під. Назад. Петля-іще-петля-іще-петля. Джуді потягнула довгий ланцюжок яблучно-зеленої пряжі, що звисав з її лівої руки. Її пальці літали. Вона, Джуді Муді, була найшвидшою в'язальницею на пальцях у Жабошийках Озерних, що у штаті Вірджинія. Найшвидшою в'язальницею на сході країни. А може, навіть у цілому світі!



Плетіння на пальцях було найкращою ідеєю — для того не потрібно мати спиць. Джуді накидала нитку на пальці: один, два, три, чотири, назад, над, під, крізь... саме так, як навчила її бабуся Лу, коли ураган Елмер вибив електрику.

Комірчина Джуді була ніби її власною маленькою таємною кімнатою. У ній навіть було вікно. Маленьке кругле віконце, як на кораблях — на вітрильниках чи на піратських суднах.

Корабель плів по океану, збурюючи хвилі під небом із зефірними хмарами. Джуді з Мишою похитувало туди-сюди, бо гамак на кораблі гойдало вітром. А тоді корабель вдарило велетенською хвилею і...

**Миша за бортом!**